

Arrest

nr. 209 519 van 18 september 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 15 maart 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 februari 2018 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 16 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 februari 2018 legt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de verzoekende partij een inreisverbod op voor drie jaar.

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : M.

voornaam : K.

geboortedatum : 18.01.1998

geboorteplaats : Kinshasa

nationaliteit : Congo (Dem. Rep.)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 28/02/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 03/08/2017.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Door de inbreuken op openbare orde (zie hieronder) kan er bovendien geen termijn voor vrijwillig vertrek worden toegestaan.

Betrokkene kwam als minderjarige samen met zijn moeder (K. J. (OV x)), broers en zussen naar België in 2004. Als minderjarige volgde hij de procedures van zijn moeder (asielaanvragen, regularisatie). Deze procedures liepen allen negatief af.

Eenmaal meerderjarig startte hij geen eigen procedure op om zijn verblijf in regel te stellen.

Betrokkene maakt het voorwerp uit van een waslijst aan pv's:

- GE.15.LA.00527615 voor valsmunterij (PZ Gent, 2015)
- KO.15.L6.00055915 voor valsmunterij (PZ Gavers, 2015)
- HV.15.OF.00048915 voor valsmunterij (WPR Wegpolitie Brabant, 2015)
- BR.27.LL.09056015 voor heling (PZ Brussel Hoofdstad Elsene, 2015)
- HV.27.OF.00049015 voor heling (WPR Wegpolitie Brabant, 2015)
- HV.22.LG.00408815 voor aanmatiging (PZ Grimbergen 2015)
- GE.24.L1.02261116 voor namaak (PZ Gent, 2016)
- LE.20.LC.00810516 voor misbruik van vertrouwen (PZ Leuven, 2016)
- DE.78.LB.01384116 voor fraude (PZ Aalst, 2016)
- DE.20.LD.00770416 voor fraude met informatica (PZ Ninove, 2016)
- DE.22.LD.00770516 voor aanmatiging (PZ Ninove, 2016)
- DE.22.LD.00770516 voor valsheid in geschriften (PZ Ninove, 2016)
- BR.17.L6.00096617 voor zware diefstal (PZ Polbruno, 2017)
- DE.15.LB.00241717 voor namaak, vervalsing (PZ Aalst, 2017)
- DE.12.LB.00242517 voor diefstal (PZ Aalst, 2017)
- DE.18.LB.00583017 voor diefstal (PZ Aalst, 2017)
- HV.20.LI.00446317 voor oplichting (PZ Kastze, 2018)
- BR.11.L2.010096 voor diefstal met geweld (PZ Brussel- West, 2018)

Het is duidelijk dat ondanks zijn jeugdige leeftijd (20 jaar) een gevaar vormt voor de maatschappij. Er is een risico tot nieuwe inbreuken op de openbare orde. Betrokkene groeide op in België, ging hier naar school hij bouwde een netwerk van sociale contacten en spreekt Nederlands. Er is met andere woorden

sprake van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Betrokkene is verankerd in de Belgische maatschappij. Nochtans geeft langdurig verblijf geen automatisch recht op verblijf. In het kader van artikel 8 kunnen we een afweging maken tussen de belangen van de staat bij het verder stimuleren van dit privéleven in België en de belangen van betrokkene hierbij. Het is duidelijk als we de waslijst aan feiten bekijken die betrokkene heeft gepleegd, dat hij een gevaar vormt voor de maatschappij en gezien het recidivisme er ook in de toekomst een mogelijkheid tot nieuwe inbreuken op de openbare orde bestaat. Het belang van de staat bij het creëren en handhaven van een veilige samenleving weegt hier duidelijk op tegen de belangen van betrokkene om zijn privéleven op Belgische bodem verder te zetten. Een schending van artikel 8 met betrekking tot het privéleven is daarom niet aannemelijk.

Hoewel hij een bevel had gekregen, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen, is een inreisverbod van DRIE jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig hem die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Betrokkene heeft familie in België, namelijk zijn moeder K. J. (OV x), 3 boers en 3 zussen. Mevrouw K. heeft geen recht op verblijf. De minderjarige kinderen M. N. (°28/04/2005) en M. D. (°17/09/2002) volgen het verblijfsstatuut van hun moeder. Zij zus M. M. (OV x), zijn zus M. T. (OV x) en zijn broer M. J. (OVx) beschikken allen over een recht op verblijf in België (respectievelijk een B – kaart, een F- kaart en een tijdelijk verblijf in het kader van een medische regularisatie). Zijn broer M. N.(OV x) is net als betrokkene illegaal. Met betrekking tot de illegale leden van zijn familie geldt het volgende: zij dienen net als betrokkene het land te verlaten en gevolg te geven aan de aan hen afgeleverde bevelen. De minderjarigen dienen hierbij de moeder te volgen. Er is een verderzetting van het familiale leven in het land van herkomst, zijnde Congo, mogelijk. Met betrekking tot de familieleden die recht op verblijf hebben verkregen kunnen we het volgende zeggen: hen staat het vrij om betrokkene achterna te reizen naar Congo. Voor zijn broer J. ligt dit misschien wat moeilijker. Met deze broer kan hij contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Hij kan bovendien, eenmaal terug in Congo, bij de Belgische vertegenwoordiging ter plaatse, een procedure opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Hij kan steeds de opheffing of de opschorting van dit inreisverbod aanvragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om zijn familie in België te komen bezoeken. Gedurende de periode van scheiding kunnen zij contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM is hier dus geen sprake. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij vat het enig middel als volgt samen in haar synthesememorie:

“II.1.1. Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Art. 74/11. [§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd

werd.

[De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

II.1.2. Vooreerst dient de bestreden beslissing aldus duidelijk te maken dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij.

Artikel 74/11, §1, tweede lid stelt dat het een inreisverbod van maximum drie jaar betreft.

De verwerende dient bij het bepalen van de duur van het inreisverbod een - evenredigheidstoets in acht te nemen. Dit betekent dat de duur van een inreisverbod moet worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval. Bovendien moet de duur van het inreisverbod evenredig zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan.

In casu werd noch rekening gehouden met de belangrijke specifieke omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, noch is de duur van het inreisverbod evenredig met het doel of de reden tot oplegging ervan.

II.1.3. De bestreden beslissing wordt gesteund op het feit dat de verzoekende partij een gevaar zou zijn voor de openbare orde en dat zij geen verblijf zou hebben in België en geen gevolg zou hebben gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit klopt echter niet!

De moeder van verzoekende partij diende dd. 23 maart 2015 (toen verzoekende partij nog minderjarig was) een aanvraag ex. artikel 9 ter Vw in voor het hele gezin. Deze aanvraag werd ontvankelijk verklaard en verzoekende partij werd in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (AI).

De arts adviseur stelde op 12 juli 2017 dat de broer van verzoekende partij, de heer M. J., die tevens deel uitmaakte van de aanvraag ex artikel 9ter dd. 23 maart 2015, lijdt aan een ziekte die het onmogelijk maakt om terug te keren naar Congo.

Op 19 juli 2017 werd dan door verwerende partij een ongegrondheidsbeslissing genomen aangaande de aanvraag ex artikel 9ter Vw, waarbij verwerende partij - zonder enige motivering - de familie eenheid doorbrak en enkel in hoofde van verzoekende partij, haar moeder en haar minderjarige broers een zussen een ongegrondheidsbeslissing nam. De heer M. J. werd 'weggelaten' uit deze ongegrondheidsbeslissing, en zijn AI werd zondermeer verlengd dd. 15 september 2017.

Ondertussen was verzoekende partij echter meerderjarig geworden. Verwerende partij liet na om deze ongegrondheidsbeslissing te betekenen aan verzoekende partij. Zij verblijft aldus in legaal verblijf, gezien haar geen beslissing na de ontvankelijke 9ter beslissing betekend werd.

Enkel immatriculatieattest -niet haar verblijf zelf, doch wel het bewijs van haar verblijf- werd ingetrokken ingevolge de beslissing ex. art. 9ter VW die enkel aan haar moeder werd betekend.

Uw raad (zie onder meer RvV nr. 186 642 van 9 mei 2017) stelde reeds herhaaldelijk:

(...)

Aldus kan slechts worden geconcludeerd dat de beslissing ex. art. 9ter VW, waarbij het verblijf van de verzoekende partij zogenaamd werd ingetrokken, haar eigenlijk niet tegenwerpelijk is gezien zij hiervan nooit ter kennis werd gesteld en geen rechtmiddelen tegen heeft kunnen opwerpen.

Ook het bevel dd. 24 juli 2017, betekend op 3 augustus 2017 is aldus zonder voorwerp zolang de verzoekende partij niet officieel in kennis werd gesteld van de beslissing ex. art. 9ter VW en hier op nuttige wijze beroep tegen heeft kunnen aantekenen.

Dit alles houdt in dat aan verzoekende partij evenmin een inreisverbod kon worden opgelegd!

De verwerende partij houdt in haar nota met opmerkingen voor dat het niet betekenen van een beslissing niet betekent dat ze niet bestaat. Dit klopt uiteraard, doch de verwerende partij heeft de verzoekende partij duidelijk niet goed begrepen: het punt is nu net dat ze, ondanks haar bestaan, geen uitwerking kan ressorteren ten aanzien van persoon aan wie ze niet werd betekend, quod in casu! Zolang ze niet betekend wordt ten aanzien van de verzoekende partij kan slechts worden vasgesteld

dat deze juridisch gezien, dient te worden behandeld als eender welke andere rechtsonderhorige die zich in een ontvankelijke medische regularisatieprocedure bevindt.

Vervolgens tracht de verwerende partij via haar nota met opmerkingen omtrent het inreisverbod het debat te voeren over het belang dat de verzoekende partij zou hebben gehad bij een beroep ex. art. 9ter VW. Uiteraard is dit de wereld op zijn kop! Elke rechtsonderhorige heeft belang bij de betekening van een beslissing die hem rechtstreeks aanbelangt. Het belang is bovendien evident: de verzoekende partij maakte mee deel uit van de gezinscel met haar broer. Thans wordt zij de dupe van het gedrag van haar moeder, zonder dat zij zich ooit in rechte heeft kunnen verdedigen, want zij was de jure zelfs niet op de hoogte...

Aldus dient alhier een schending van de materiële motiveringsverplichting te worden vastgesteld.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

De specifieke omstandigheden, eigen aan het geval van de verzoekende partij, werden dus geenszins correct geanalyseerd.

In haar nota met opmerkingen (p. 9/19) verwijst de verwerende partij vooreerst naar artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn, waarin letterlijk te lezen valt dat de duur van het inreisverbod volgen alle relevante omstandigheden van het individuele geval wordt bepaald. Hieruit concludeert de verwerende partij tenslotte dat de motivering enkel die welbepaalde elementen moet weergeven die noopten tot het opleggen van een inreisverbod van een welbepaalde duur. De verzoekende partij kan de verwerende partij niet volgen. Eerst en vooral moet nagegaan worden welke omstandigheden relevant zijn aan het geval van de verzoekende partij en pas daarna kan over de duur beslist worden (dit betekent: alle omstandigheden die tot een kortere en langere termijn nopen). Men kan niet simpelweg een paar zelfgekozen "relevante" omstandigheden uitpikken en weerhouden - dit is niet wat in artikel 11.2 van de Terugkeerrichtlijn wordt bedoeld.

Omwille van deze reden alleen al, werden de materiële motiveringsverplichting, de zorgvuldigheidsplicht en artikel 74/11, §1, lid 2 VW manifest geschonden!

II.1.4. Zelfs mocht Uw Raad - per impossibile - van mening zijn verwerende partij weldegelijk een inreisverbod kon opleggen, danning diende zij rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het dossier bij het bepalen van de duur van het inreisverbod.

De verwerende partij stelt echter dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar... Niets is echter minder waar.

De verzoekende partij is thans immers de enige van de familie die zich uitgewezen zal zien worden. Nochtans maakt zij deel uit van de medische regularisatie van haar broertje, waaromtrent zij, zoals vermeld, nog geen beslissing betekend zag. Zij bevindt zich aldus nog in legaal verblijf (ingevolge de ontvankelijkheidsbeslissing dd. 10 juni 2015).

Maar er is meer! In geval van terugkeer zou de verzoekende partij aldus alleen naar een land in complete chaos dienen te gaan, dat zij sinds haar 5 jaar niet meer gezien heeft (zij kwam hier immers toe in 2004...)

Net zoals het voor een Europeaan een hele cultuurshock is om in Congo te vertoeven, zal dit voor de verzoekende partij het geval zijn. Hierbij dient te worden opgemerkt dat het niet zomaar een vakantie is, doch wel dat zij aldaar haar leven zou moeten zien op te bouwen.

Zij ging in België naar school, heeft hier in België al haar sociale relaties uitgebouwd en dient thans alleen terug te keren.

Verwerende partij ontkent ook niet dat er sprake is van een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM en dat zij verankerd is in onze maatschappij. Zij meent echter dat een inreisverbod van 3 jaar verantwoord zou zijn omwille van de inbreuken die verzoekende partij zou gepleegd hebben op de wet. Verzoekende partij ontkent niet enkele foute beslissingen te hebben genomen in het verleden, doch is het bijzonder onredelijk en onevenwichtig om verzoekende partij een inreisverbod van 3 jaar op te leggen in een land waar zij sinds haar 5 jaar is opgegroeid, waar haar hele familie verblijft en gezien zij nergens anders verbleven heeft noch familie of een sociaal netwerk heeft.

Dit is onmenselijk.

Verwerende partij stelt het volgende in de bestreden beslissing:

(...)

Eenzijds wordt aldus gesteld dat de verzoekende partij om veiligheidsredenen geen privéleven in België mag verderzetten, anderzijds wordt zij gesust met het feit dat zij vanuit Congo een procedure kan opstarten op legale wijze terug naar België te komen... Dat is manifest tegenstrijdig, gelet op het niet dat de verwerende partij juist argumenteert waarom de verzoekende partij geen verblijf zou mogen hebben. Het is dus niet duidelijk waarom een aanvraag via de Belgische ambassade aldaar plots wel positief zou worden beantwoord en komt dus neer op een holle bewering.

Bovendien wordt gesteld dat enkel de zieke broer het moeilijk zou hebben om de verzoekende partij naar Congo te volgen. Daarmee wordt geheel uit het oog verloren dat ook de zus hier een familieleven heeft (F-kaart op grond van een Belgisch kind), wat tevens een belemmering is om terug naar Congo te keren. De andere zus heeft hier reeds verblijf sinds 17 november 2010, dus ook voor haar is een terugkeer niet evident.

Nergens uit het dossier blijkt dat de verwerende partij een reële belangenafweging heeft gemaakt met betrekking tot de mogelijkheid dat verzoekende partij redelijkerwijze heeft om elders een familieleven voort te zetten. Sterker, volgens de verwerende partij zullen alle illegale familieleden 'toch' België moeten verlaten. Toch worden de andere familieleden niet mee gerepatrieerd en zou dit ook voor de legale familieleden, afgezien 'misschien' J., "geen probleem" mogen zijn. Zij beslist dan maar dat de verzoekende partij alleen moet vertrekken naar een land dat zij sinds haar vijf jaar niet meer gezien heeft...

Vandaar moet zij dan maar een "chatrelatie" uitbouwen met de familie die hier achterblijft. Dit is bijzonder onredelijk.

De ganse Congoese staat staat immers op de rand van de totale ineenstorting. Voor de meerderheid van de bevolking is overleven zeer moeilijk, laat staan voor iemand die geen netwerk heeft en die het land niet kent. Dan wordt nog niet gesproken over de kwaliteit van het voedsel - dat ook belangrijk is wanneer men lange tijd in Europa gewoond heeft en intussen intolerant geworden is voor onhygiënische omstandigheden.

Cf.

<http://documents.worldbank.org/curated/en/373601468748759279/Congo-Poverty-assessment>

Congo - Poverty assessment (English)

ABSTRACT

Since 1980, poverty has worsened in the Congo, as indicated by the decline in real GDP per-capita and consumption levels, because of multiple economic and political shocks compounded by policy errors. In consequence, funding is inadequate to maintain public infrastructure, or to operate the school and public health systems, leading to increased poverty, worsened food security, handicapped health care delivery, and impeded access to education. This report finds that the government must increase public resources and redirect them to development priorities; and must technically improve the budget process to spend as planned. To free resources to reduce the deficit, restore basic health and education services, and to invest in road transport and sanitation, the government is restructuring the public sector and reducing

the civil service, working down external debt, enhancing revenue collection, and privatizing public enterprises. Road rehabilitation will lead to 1) lowered transport costs, leading to increased agricultural productivity and lowered food costs, enriching farm producers and increasing purchasing power for consumers; and 2) the reconstruction of civil-conflict damaged dwellings and school facilities and water supply and sewerage investments, benefiting public health and increased investment in human capital.

Cf. <http://vluchtelingencongo.weebly.com/levensomstandighedenbevolking.html>

- Armoede

Ongeveer 60% van de bevolking leeft in extreme armoede, met maar 1,25 dollar per dag. Ouders kunnen met moeite hun kinderen voeden en de schoolkosten voor degelijk onderwijs betalen. Op de VN-ontwikkelingsindex, die levensverwachting, levensstandaard, analfabetisme en niveau van onderwijs in een land meet, staat Congo helemaal onderaan de lijst van 187 landen.

- Kinderen in gewapende conflicten

De Congolese bevolking lijdt al jaren onder chronische armoede, ziektes en ondervoeding. Door de aanslepende gewapende conflicten - hoofdzakelijk in Noord- en Oost- Congo - verkeert het land in een rampzalige humanitaire situatie.

Cf. <https://www.usaid.gov/frontiers/2014/publication/section-1-shortdialogue-extreme-poverty-democratic-republic-congo>:

A SHORT DIALOGUE ON EXTREME POVERTY IN THE DEMOCRATIC REPUBLIC OF THE CONGO

Between Diana Putman, USAID Mission Director, Christopher Darrouzet-Nardi, Mission Economist, and Victor Mangindula, Senior Program Specialist

How would you describe extreme poverty in the DRC?

Victor: The Democratic Republic of the Congo (DRC) is emerging from a long period of political turmoil and war. Despite recent progress toward the stabilization of the most conflict-affected eastern part of the country, insecurity still prevails in several locations. The consequent massive displacement of people, deterioration of basic infrastructure, destruction of productive assets and dramatic increase in urbanization have led to a prolonged economic downturn. Today no one can dispute the fact that large segments of the Congolese population live below the poverty line threshold of \$1.25 per day.

Poverty-affected people can be grouped into several clusters based on the levels and characteristics of poverty. Those in the extreme poverty, or destitution, cluster are deprived of the most basic human needs, including food, safe water, health care, education, sanitation and shelter.

The face of extreme poverty is mostly visible in the numerous slums scattered across urban areas. In the capital city of Kinshasa, households without resources live in appalling conditions in cardboard huts along streams polluted with household or industrial wastes. Many of these families are single-parent households headed by women. These female heads have no access to economic opportunities and rely on meager resources drawn from activities that increase their exposure to health hazards and violence. They can neither afford to send their children to school nor provide them decent health care. Almost every day, they have to make the hard decision of choosing which one of their children will get one meal.

Chris: The average Congolese person is the face of the extreme poor in the DRC. With an estimated six out of seven people living on less than \$1.25 per day, the outliers are people living above the extreme poverty threshold.

The DRC has the highest extreme poverty rate in the world. That high rate, coupled with the country's large, growing population (about 70 million today but expected to reach 100 million by 2030), puts the DRC on track to have the second-highest total number of people living in extreme poverty within 15 years.

Digging deeper, we see some trends: People living in rural areas are undoubtedly poorer than their urban peers and score worse on multidimensional aspects of poverty, including health, education and access to infrastructure. Women tend to be poorer than men, a phenomenon seen most acutely in female-headed households. Youth are especially affected due to poor employment prospects, low educational achievement and a large age cohort. In addition, certain provinces are poorer than others—notably Equateur, Bandundu and the Kasais—but extremely poor Congolese live in all regions of the country.

De verwerende partij zal ongetwijfeld argumenteren dat de problemen in Congo hoofdzakelijk van "sociaal-economische" aard zijn en aldus geen schending van artikel 3 EVRM vormen. Zij moet echter ernstig blijven: de evaluatie van de mogelijke blootstelling aan een onmenselijke of vernederende behandeling is een subjectieve oefening en dient aldus te worden nagegaan in hoofde van diegene die het inroept. Mocht men een Europeaan zonder geld, netwerk of ambassade waar hulp kan worden geboden aan zijn lot achterlaten op de luchthaven in Kinshasa, dan zou de verwerende partij zonder enige twijfel akkoord gaan dat er minstens een risico op een schending van artikel 3 EVRM voorligt. De kans is al reëel dat als hij niet van honger sterft, dan wel van diarree omwille van het ander voedsel. Mutatis mutandis is dit het geval voor de verzoekende partij, die haar land sinds haar 5 jaar niet meer gezien heeft...De verwerende partij blijft in haar nota met opmerkingen beweren dat dit 'algemeenheden' zijn. Nochtans moet men over niet veel inlevingsvermogen beschikken om rekening te houden met haar persoonlijk profiel en in te zien dat dit voor de verzoekende partij zeer concreet is.

Niet alleen snijdt de motivering op basis van artikel 8 EVRM aldus geen hout, doch een compleet ontworteld persoon alleen terugsturen naar een land als Congo dreigt tevens een schending van artikel 3 EVRM uit te maken. De verzoekende partij heeft bovendien zelf geen enkele schuld aan het feit dat zij zolang in België heeft gewoond. Zij is immers niet verantwoordelijk voor de keuzes die haar moeder heeft gemaakt.

Artikel 3 EVRM verbiedt dat een persoon wordt onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De repatriëring van de verzoekende partij naar Congo, zonder zich te vergewissen waar zij terecht kan aldaar en wetende dat deze persoon daar sinds 5-jarige leeftijd niet meer geweest is, , impliceert zonder enige twijfel een serieus risico op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

Aldus is het opleggen de maximumtermijn van drie jaar manifest onredelijk en onjuist!

In casu stelt de verzoekende partij zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt aangezien uit de formulering van de verwerende partij blijkt dat een inreisverbod van 3 jaar de norm zou zijn, quod non in casu.

II.1.5. Het is bijgevolg ten overvloede duidelijk dat het thans opgelegde inreisverbod op niet pertinente wijze werd gemotiveerd en dus een schending vormt van de materiële motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsplicht, het artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet en artikelen 3 en 8 EVRM.

Het middel is ernstig en gegrond."

2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 74/11, §1, eerste en tweede lid, van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, bepaalt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. (...)”

De Raad merkt vooreerst op dat de verzoekende partij niet betwist dat voor haar vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan, noch dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

De verzoekende partij betoogt in haar enig middel dat de bestreden beslissing wordt gesteund op het feit dat zij een gevaar zou zijn voor de openbare orde en dat zij geen verblijf zou hebben in België en geen gevolg zou hebben gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit klopt volgens de verzoekende partij echter niet. De verzoekende partij vervolgt dat haar moeder op 23 maart 2015 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indiende voor het hele gezin. Deze aanvraag werd ontvankelijk verklaard en de verzoekende partij werd in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. De ambtenaar-geneesheer stelde op 12 juli 2017 in zijn advies dat de broer van de verzoekende partij, de heer M. J., lijdt aan een ziekte die het onmogelijk maakt om terug te keren naar Congo. Op 19 juli 2017 werd volgens de verzoekende partij dan door de verwerende partij een ongegrondheidsbeslissing genomen aangaande de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarbij de verwerende partij - zonder enige motivering - de familie-eenheid doorbrak en enkel in hoofde van de verzoekende partij, haar moeder en haar minderjarige broers een zussen een ongegrondheidsbeslissing nam. De heer M. J. werd 'weggelaten' uit deze ongegrondheidsbeslissing en zijn Al werd zonder meer verlengd op 15 september 2017. De verwerende partij liet volgens de verzoekende partij na om deze ongegrondheidsbeslissing aan haar te betekenen. Volgens de verzoekende partij verblijft zij dus in legaal verblijf, aangezien haar geen beslissing na de ontvankelijke 9ter beslissing betekend werd. De verzoekende partij concludeert dat de beslissing op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarbij het verblijf van de verzoekende partij zogenaamd werd ingetrokken, haar eigenlijk niet tegenwerpelijk is gezien zij hiervan nooit ter kennis werd gesteld en er geen rechtsmiddelen tegen heeft kunnen opwerpen. Ook het bevel van 24 juli 2017, betekend op 3 augustus 2017 is volgens de verzoekende partij aldus zonder voorwerp zolang de verzoekende partij niet officieel in kennis werd gesteld van de beslissing op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, en zij hier op nuttige wijze beroep tegen heeft kunnen aantekenen. Dit betekent volgens de verzoekende partij dat haar ook geen inreisverbod kon worden opgelegd. Zolang ze niet betekend wordt ten aanzien van de verzoekende partij kan volgens de verzoekende partij slechts worden vastgesteld dat zij juridisch gezien dient te worden behandeld als eender welke andere rechtsonderhorige die zich in een ontvankelijke medische regularisatieprocedure bevindt.

De Raad stelt vast dat het hele betoog van de verzoekende partij erop gericht is aan te tonen dat er geen verwijderingsmaatregel mocht worden genomen, nu zij over een verblijfsrecht zou beschikken. Deze argumentatie is volledig gericht tegen de verwijderingsmaatregel. Middelen die gericht zijn tegen een andere beslissing kunnen niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 28 februari 2018, dat de grondslag vormt voor het opleggen van huidig inreisverbod, geen enkel termijn voor vrijwillig vertrek bevatte. Dit volstaat reeds als juridische grondslag voor huidig inreisverbod. Het hele betoog van de verzoekende partij aangaande het niet ter kennis brengen van de ongegrondheidsbeslissing inzake de medische regularisatie en de daaraan te koppelen gevolgen is in casu niet dienstig.

De verzoekende partij betoogt verder dat er eerst en vooral moet nagegaan worden welke omstandigheden relevant zijn aan het geval van de verzoekende partij. Pas daarna kan over de duur van het inreisverbod beslist worden. Dit betekent volgens de verzoekende partij: alle omstandigheden die tot een kortere en langere termijn nopen. Men kan volgens de verzoekende partij niet simpelweg een paar zelfgekozen "relevante" omstandigheden uitpikken en weerhouden, zoals de verwerende partij volgens de verzoekende partij heeft gedaan.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij stelt dat met alle omstandigheden eigen aan het geval moet rekening gehouden worden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Uitgezonderd het aangevoerde familieleven en de situatie in Congo, waar de Raad verder in dit arrest op ingaat, maakt de verzoekende partij echter op geen enkele concrete wijze aannemelijk met welke andere elementen de verwerende partij dan wel geen rekening zou gehouden hebben. Zij beperkt zich tot de loutere bewering dat de verwerende partij slechts “een paar zelfgekozen “relevante” omstandigheden” heeft vermeld, maar maakt niet aannemelijk met welke omstandigheden de verwerende partij dan geen rekening gehouden heeft. In zoverre haar betoog inzake het niet ter kennis brengen van de ongegrondheidsbeslissing en de hieraan te koppelen gevolgen, betrekking zouden hebben op de duur van het inreisverbod, stelt de Raad vast dat wat er ook van aan is, de verzoekende partij niet kan voorhouden dat zij thans nog over een precair verblijf zou beschikken, nu het vast staat dat haar op 28 februari 2018 een bevel om het grondgebied te verlaten werd ter kennis gebracht, vooraleer het inreisverbod werd getroffen. Tevens kan worden opgemerkt dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die door de verzoekende partij werd ingediend tegen voormeld bevel werd verworpen bij arrest nr. 200.779 van 7 maart 2018. Zij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing op dit punt kennelijk onredelijk zou zijn.

De verzoekende partij stelt verder dat enerzijds wordt gesteld dat zij om veiligheidsredenen geen privéleven in België mag verderzetten, en zij anderzijds wordt gesust met het feit dat zij vanuit Congo een procedure kan opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Dat is volgens de verzoekende partij manifest tegenstrijdig, gelet op het feit dat de verwerende partij juist argumenteert waarom de verzoekende partij geen verblijf zou mogen hebben. Het is dus volgens de verzoekende partij niet duidelijk waarom een aanvraag via de Belgische ambassade daar plots wel positief zou worden beantwoord en dit komt volgens haar dus neer op een holle bewering. Bovendien stelt de verzoekende partij dat het bestuur motiveert dat enkel de zieke broer het moeilijk zou hebben om de verzoekende partij naar Congo te volgen. Daarmee wordt volgens haar geheel uit het oog verloren dat ook de zus hier een familieleven heeft (F-kaart op grond van een Belgisch kind), wat tevens een belemmering is om terug naar Congo te keren. De andere zus heeft hier reeds verblijf sinds 17 november 2010, en dus ook voor haar is een terugkeer volgens de verzoekende partij niet evident. Nergens uit het dossier blijkt volgens de verzoekende partij dat de verwerende partij een reële belangenafweging heeft gemaakt met betrekking tot de mogelijkheid dat de verzoekende partij redelijkerwijze de mogelijkheid heeft om elders een familieleven voort te zetten. Sterker, volgens de verwerende partij zullen alle illegale familieleden 'toch' België moeten verlaten. Toch worden de andere familieleden niet mee gerepatriëerd en zou dit ook voor de legale familieleden, afgezien 'misschien' J., "geen probleem" mogen zijn. Zij beslist dan maar dat de verzoekende partij alleen moet vertrekken naar een land dat zij sinds haar vijf jaar niet meer gezien heeft. Vandaar moet zij dan maar een "chatrelatie" uitbouwen met de familie die hier achterblijft. Dit is bijzonder onredelijk volgens de verzoekende partij.

De verzoekende partij stelt dat uit de bestreden beslissing nergens blijkt dat de verwerende partij een reële belangenafweging heeft gemaakt met betrekking tot de mogelijkheid dat de verzoekende partij redelijkerwijze de mogelijkheid heeft om elders een familieleven voort te zetten. De Raad volgt de verzoekende partij hierin echter niet. De bestreden beslissing bevat immers de volgende motieven dienaangaande: *“Betrokkene heeft familie in België, namelijk zijn moeder K. J. (OV 5622264), 3 boers en 3 zussen. Mevrouw K. heeft geen recht op verblijf. De minderjarige kinderen M. N. (°28/04/2005) en M. D. (°17/09/2002) volgen het verblijfsstatuut van hun moeder. Zij zus M. M. (OV 6271563), zijn zus M. T. (OV 7501829) en zijn broer M. J. (OV8503813) beschikken allen over een recht op verblijf in België (respectievelijk een B – kaart, een F- kaart en een tijdelijk verblijf in het kader van een medische regularisatie). Zijn broer M. N.(OV 7506826) is net als betrokkene illegaal. Met betrekking tot de illegale leden van zijn familie geldt het volgende: zij dienen net als betrokkene het land te verlaten en gevolg te geven aan de aan hen afgeleverde bevelen. De minderjarigen dienen hierbij de moeder te volgen. Er is een verderzetting van het familiale leven in het land van herkomst, zijnde Congo, mogelijk. Met betrekking tot de familieleden die recht op verblijf hebben verkregen kunnen we het volgende zeggen: hen staat het vrij om betrokkene achterna te reizen naar Congo. Voor zijn broer J. ligt dit misschien wat moeilijker. Met deze broer kan hij contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Hij kan bovendien, eenmaal terug in Congo, bij de Belgische vertegenwoordiging ter plaatse, een procedure opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Hij kan steeds de opheffing of de opschorting van dit inreisverbod aanvragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om zijn familie in België te komen bezoeken. Gedurende de periode van scheiding kunnen zij contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM is hier dus geen sprake.”* Uit deze motivering blijkt dat de verwerende partij dus wel degelijk een afweging heeft gemaakt in de bestreden beslissing over het familieleven van de verzoekende partij.

Zoals de verzoekende partij terecht aanhaalt wordt het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM van de verzoekende partij in België aanvaard, maar motiveert de verwerende partij dat een schending van dit privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde is, wegens de schendingen van de openbare orde waaraan de verzoekende partij zich heeft schuldig gemaakt. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij deze motivering niet betwist.

Het motief dat "*Hij bovendien, eenmaal terug in Congo, bij de Belgische vertegenwoordiging ter plaatse, een procedure (kan) opstarten om op legale wijze terug naar België te komen*", wordt door de verwerende partij in de bestreden beslissing gebruikt in het kader van de motivering omtrent het familieleven van de verzoekende partij in België. Daargelaten voornoemde motieven omtrent het familieleven van de verzoekende partij in de bestreden beslissing, stelt de Raad echter vast dat de verzoekende partij op het moment van de bestreden beslissing reeds meerderjarig was.

Waar de verzoekende partij een schending opwerpt van haar familiaal leven, wijst de Raad erop dat het EHRM het begrip "gezinsleven" in beginsel beperkt tot het kerngezin en nagaat of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of meerderjarige familieleden in het algemeen. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Het EHRM oordeelde dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt. Een analoge redenering geldt voor het familieleven tussen meerderjarige broers en zussen. Verzoekende partij, die afgerond 20,5 jaar oud is en een volstrekt theoretisch betoog voert waarbij zij nergens ingaat op de concrete elementen van haar voorgehouden familiaal leven, toont deze afhankelijkheid evenwel onvoldoende aan. De verzoekende partij toont niet aan dat er in casu sprake is van een gezinsleven dat een beoogd wordt door artikel 8 van het EVRM. Dat er een zeker gezinsleven bestaat wordt niet betwist maar de verzoekende partij kan zich hiervoor niet beroepen op de bescherming van artikel 8 van het EVRM. De bestaande (niet door artikel 8 van het EVRM beschermde) gezinsband kan zoals de verwerende partij terecht stelt in stand gehouden worden door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen. De verzoekende partij maakt een schending van haar familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM dan ook niet aannemelijk. Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

Ten slotte betoogt de verzoekende partij dat het bijzonder onredelijk en onevenwichtig is om haar een inreisverbod van 3 jaar op te leggen voor een land waar zij sinds haar 5 jaar is opgegroeid, waar haar hele familie verblijft en gezien zij nergens anders verbleven heeft noch familie of een sociaal netwerk heeft in een ander land. De ganse Congolese Staat, staat volgens de verzoekende partij immers op de rand van de totale ineenstorting. De verzoekende partij stelt dat men ernstig moet blijven en niet kan stellen dat de problemen in Congo hoofdzakelijk van "sociaal-economische" aard zijn en aldus geen schending van artikel 3 van het EVRM vormen. De evaluatie van de mogelijke blootstelling aan een onmenselijke of vernederende behandeling is volgens de verzoekende partij een subjectieve oefening en dient aldus te worden nagegaan in hoofde van diegene die het inroept. Een compleet ontworteld persoon alleen terugsturen naar een land als Congo dreigt volgens de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM uit te maken. De verzoekende partij stelt dat zij zelf geen enkele schuld heeft aan het feit dat zij zolang in België heeft gewoond. Zij is immers niet verantwoordelijk voor de keuzes die haar moeder heeft gemaakt. Het opleggen van de maximumtermijn van drie jaar is volgens de verzoekende partij dan ook manifest onredelijk en onjuist.

De verzoekende partij heeft het in haar middel onder meer over de grote armoede in Congo, het feit dat overleven er zeer moeilijk is, over de belabberde kwaliteit van het voedsel, en de aanslepende gewapende conflicten, hoofdzakelijk in Noord- en Oost- Congo.

Vooreerst merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt, zodat de bestreden beslissing in principe sowieso geen schending van artikel 3 van het EVRM als gevolg kan hebben.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*). *In*

casu echter heeft de verzoekende partij geen persoonlijke problemen aangehaald, zodat om die reden geen schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval.

Wat betreft de algemene omstandigheden wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107).

De verzoekende partij verwijst naar een aantal artikelen op internet waarin gewag wordt gemaakt van extreme armoede in Congo. Verwerende partij stelt in de nota met opmerkingen evenwel terecht dat het loutere feit dat verzoeker wordt teruggestuurd naar een land waar de economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zijn dan deze in België, op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Bovendien wijst de verzoekende partij zelf op zijn twee zussen die over een verblijfskaart beschikken in België en niets verhindert de twee zussen de verzoekende partij financieel te ondersteunen in Congo mocht dit nodig zijn.

De verzoekende partij maakt een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de overige motieven van de bestreden beslissing, waaronder het feit dat de verzoekende partij zich veelvuldig heeft schuldig gemaakt aan een schending van de openbare orde, dat zij een gevaar uitmaakt voor de maatschappij, en er een risico is tot nieuwe inbreuken op de openbare orde, niet betwist. Deze motieven blijven dan ook staan. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft beslist haar een inreisverbod van drie jaar op te leggen.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU, kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU